

ikke, det er et Forbud, der saa øjensynligt viser, at der her tages Sigte paa en Kri-setid, en ekstraordinær Arbejdsløshed, hvor Arbejdsløshedskasserne ikke længere selv er i Stand til at opfylde de Krav, der stilles til dem. Derfor foreslaar vi, at denne Bestem-melse — jeg skal senere vende tilbage til den — indsættes i Afsnittet om ekstraordinær Arbejdsløshed, hvor den rettelig hører hjemme.

Dernæst stiller vi et Ændringsforslag til § 20, 2det Stykke, som indeholder den famøse Bestemmelse om Mindstelønnen. Bestemmelsen i den Affattelse, Ministeren har givet den, gaar jo ud paa, at en Arbejder skal være pligtig til at modtage et Arbejde, naar den tilbudte Løn „ikke ligger under den Mindsteløn, som i vedkommende Fag (Bran-che) ydes for normalt Arbejde“. Man vil erindre fra første Behandling, at Ordet „Mindsteløn“ var indsat af den højtærede Indenrigsminister, efter at han oprindeligt havde benyttet Ordet „Minimalløn“, og det er da klart, at naar den højtærede Mini-ster har indsat Ordet Mindsteløn i Stedet for Minimalløn — som de fleste Mennesker ellers vilde mene betyder det samme —, maatte man uvilkaarlig spørge: Hvad mener den højtærede Minister da med Ordet Mindste-løn? Og det var ikke blot fra Oppositions-partiernes Side, vi maatte spørge saadan, selv Venstres Ordfører udtalte: Jeg forud-sætter selvfølgelig, at der i Udvalget vil blive ført en Forhandling om, hvad der forstås ved Udtrykket „Mindsteløn“. Der er ogsaa blevet ført Forhandling i Udvalget derom, men alligevel møder den ærede Ordfører for Venstre nu lige saa blank, som da han gik til Udvalgmøderne. Der er ikke fra Fler-talspartiernes Side gjort et eneste Forsøg paa at præcisere i Lovforslaget, hvad man forstaar ved Udtrykket „Mindsteløn“. Fra den højtærede Ministers Side blev der ved første Behandling udtalt, at han ved „Mindsteløn“ forstod den Løn, som Arbej-deren, af hvem der ikke ved det Arbejde, hvorved han anbringes, kræves særlige Kva-lifikationer, faar for normalt Arbejde i Virk-somheden. Deroverfor sagde jeg, at hvis den højtærede Minister kun ønskede, at der i Lovforslaget skulde indsættes ganske be-stemte positive Udtryk, der klarlagde den Opfattelse af dette Spørgsmaal, som Par-tierne altid tidligere har staaet enige om, saa var vi fra vor Side overmaade villige til at tage hele Spørgsmaalet op til Over-vejelse og at medvirke til, at saadanne po-sitive Udtryk blev indsat i Loven. Vi har derfor ogsaa stillet et Ændringsforslag, som findes under Nr. 38, og som lyder saaledes:

„Det skal ikke kunne anses for at være fyl-destgørende Grund til at vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, jfr. foran Nr. 7, at Lønnen for Arbejdet er lavere end den Fortjeneste, den paagældende tidligere har haft, saafremt den tilbudte Løn ikke er la-vere, end hvad der paa den paagældende Arbejdsplads eller Egn ydes for tilsvarende Arbejde.“ Jeg tror, jeg tør sige, at det er et Forslag af en saadan Art, at der, naar vi ser tilbage i Tiden, ikke vilde have været Tale om, at noget Parti vilde imødegaa de Tan-ker, som her har fundet Udtryk. Dette Æn-dringsforslag er fra vor Side Udtryk for den yderste Imødekommenhed overfor den højt-ærede Minister og hans Parti, men ikke de-sto mindre har man dog ikke ment fra den Side at kunne tiltræde det.

Af andre Ændringsforslag, der af os er stillet til dette Afsnit, skal jeg nævne Nr. 22 til § 10. Efter dette Ændringsforslag skal Indenrigsministeren altid høre Arbejds-løshedsnævnet, naar Spørgsmaalet om at godkende en ny Arbejdsløshedskasse fore-ligger, medens Forholdet efter Forslaget er det, at Ministeren kun er pligtig at høre Arbejdsløshedsnævnet, naar han staar over-for at skulle nægte Godkendelse af en Kasse. Vi finder, det er rimeligt, at Nævnet høres, naar man staar overfor Godkendelsen af nye Kasser, selv om Ministeren ikke er bundet til at følge Nævnets Indstilling.

Vi foreslaar endvidere under Nr. 25, at den nye Bestemmelse i § 11 om, at en faglig Kasse fremtidig skal kunne begræn-ses til København, altsaa at det ikke frem-tidig skal kunne forlanges, at den til Om-raade har en hel Landsdel, udgaar. Vi tror, at den Bestemmelse er skadelig. I og for sig maa man sikkert anse det for heldigt, at Omraaderne for Arbejdsløshedskasserne er saa store som overhovedet muligt, naar For-holdene da ikke er fuldkommen uensartede indenfor det paagældende Omraade. Jo større Omraadet er, i des højere Grad vil det gælde, at Forskellighederne i og udenfor Hovedstaden udligner Kassernes Risiko. Men dernæst vil Følgen af det Forslag, Ministeren har stillet, sikkert blive, at vi i Fremtiden kommer til at staa overfor Til-fælde, hvor Medlemmerne af en Kasse i København ønsker at isolere sig, og hvor det vil vise sig, at der ikke findes et tilstrække-ligt Antal Medlemmer udenfor København til at føre den paagældende Forsikring videre. Bestemmelsen er efter min Op-fattelse af en saadan Karakter, at den virker opløsende paa Arbejdsløshedsforsikringen i Stedet for styrkende.

Under Nr. 43 har vi stillet et Æn-